

URVACSORAI BESZÉDEK PÜNKÖSTRE.

I. *)

„Mindnyájan, kik szomjuhoztok, jöjjetek e vizekre, ti is, kiknek nincsen pénzetek, jöjjetek el, vegyetek és egyetek, jöjjetek el, vegyetek minden pénz nélkül, és minden jutalom nélkül, bort és tejet. Miért költetek pénzt a hasztalan eledelre és fáradtok azért, a mi meg nem elégíthet? Hallgassatok engem valóban, hogy ehessetek és a ti lelketek gyönyörködtesse magát!“ E szavakkal hívta Ezsaiás próféta Izraelt ama forrásokhoz, honnan a léleknek táplálékát kell meríteni. És ha valahol méltó alkalmazást talál e hívás, bizonyára e szent asztalnál. Mert avagy nem az élő forráshoz hiv-e ez, a melyből a ki iszik, meg nem szomjuhozik soha; és nem ingyen osztogatja-e ez ajándékait; nem ez-e a forrás, a melyből lehet venni pénz nélkül és minden jutalom nélkül, lehet venni bort és tejet.

Bort, az életnek és igazságnak borát, azt az életitalt, mely a szívet erősíti, hogy saját gyengeségeit legyőzni tudja s mely az élet harcának nemesen megharcolására, az igazság mellett való tántoríthatlan küzdelemre bátorítja; azt az életitalt, melynek meg van a maga mámore is — és mily fenséges mámor! a léleknek az isteniek-től való megittasulása, magasztos pünkösti ünnep, szent lélek kitöltetése!

S minden pénz nélkül és jutalom nélkül lehet venni tejet. Tejet, azt az eledelt, mely a kebel tiszta érzelmei: a szeretet, jóság, nemeslelkűség, könyörület tápláléka, a gyermeki ártatlanság, az angyal-szelidség édes kenyere. A kik evel élnek, azoknak szól a mester mondása: „Ilyeneké a menyek országa.“

Minden pénz nélkül és minden jutalom nélkül lehet venni a menynevei ajándékokat. Miért költünk hát pénzt hasztalan eledelre és fáradságunk azért, mi meg nem elégíthet? Kincset gyűjtünk és még sem vagyunk gazdagok, mert arannyal csak erszényt tölteni lehet, de nem a szívet. Üritjük az öröm habzó poharát; bódít, de nem

*) Kevés módosítással használhatni más alkalommal is.

boldogit; mit hátra hagy, csak keserü utóíz. Munkálunk és építünk, de nem épülünk. Mit ér korunknak mindez a nagy miveltsége, hogyha az arra szolgál, hogy az emberben a rosztat csak finomítsa és annál veszedelmesebbé tegye? Mit használ, hogyha az, mi álarcz nélkül szemtől szembe jelentkezett, most lárvát köt szemére oldalunk mellett? Mit ér a fényes külsőség, mely után sokan annyira futnak, fáradnak és annyit áldoznak, hogyha a társadalom képén e vakító szépség hamis, e fény, e csillogás nagyobbrészt csak máz, melyet egy kendővel letörülhetsz. Avagy ki lehet ezzel megelégedve? Bizonyára sem egyén, sem társadalom. Miért költünk hát pénzt hasztalan eledelre, mely az egészséges szervezetet megrontja; miért viszünk be annyi mesterkélrt, csinált elemet lényünkbe, mely azt természetes fejlődésében egészen megzavarja? Miért fáradunk oly dolgok után, melyeknek a vége: sötét világnézet, világgyűlölet?!

Jöjjetek el, vegyetek és egyetek, jöjjetek és vegyetek minden pénz nélkül és jutalom nélkül. Mint a levegő ingyen adatik, a melyben élünk, ingyen adatnak ama lelki javak is, melyekkel a léleknek kell élnie. És minő javak! Nem egy halomismeret, hanem csak mustármagnyi hit, de a melynek ereje hegyeket mozdit ki helyökből. Nem gazdagság, de mégis drága kincs, mely mennyei zománczczal van bevonva, s melyet éppen azért rozsdá és moly meg nem emészt. Eszmény, mely a szivbe csodás érzelem világot varázsol, mely az életet és világot nem a vak erők játékának, hanem isteni alkotásnak szemlélve az örök szép, nemes, jó és igaz cultusában a szivnek végtelen gyönyört, végtelen boldogságot nyujt. Eszmény, mely magasra hí, mely szent lélekkel keresztel, mely tisztító tűz, a melyen át a régi ember ujjonnan születik. Eszmény, mely a valódi miveltség fényével aranyozza be a társadalom ábrázatát, melynek sugaraiban Isten dicsőségét olvasod, mely e földet Isten országává, az egyházat Istent dicsőítő szentek egyességévé teszi, melynek feje az Ur Jézus Krisztus, a ki most szent asztalánál hiv mind e drága javakhoz, hogy ötöt hallgassuk valóban és lelkünk gyönyörködtesse magát!!!

Jöjjetek hát! Az élet vize csörgedez. Igyunk abból, hogy legyen megelégitve égő szomjunk. Jöjjetek és igyatok abból mindnyájan és szenteljétek sziveteket ama szellemi jóknak, a melyek megelégitenek, boldogitnak és veletek maradnak mindörökre.

II.

Emberi élet! te a gyarlóságok örökös harcza, melynek pihenője a hit édes öntudatában van; kísértések, melyek a test, vér, világ kívánságaiban botránkozások kövéül állanak, melyekben a halandó ember oly könnyen megbotolhat; hálátlanságok, melyek az erkölcsi jóságnak és nemes törekvéseknek arczul csapói; földi igazságszolgáltatás, mely sokszor a becsület vesztőhelye s a gonoszság királyi széke; megélhetési surlódások, melyek az önzés véres marakodásai, legtöbnyire egy nyomorult koncz felett, melynek neve — rang, hivatal, kényelem, gazdagság, arany, földbirtok; szenvedés és boldogság — örök csereberéje bomlatnak és derületnek, apálnak és dagálnak; emberi élet! ki állhatna meg a te harczodban ennyi ellenséggel szembe, hogy soha ne ingadozzék, soha le ne lépjen arról a harcztérről, melynek küzdelmes ösvénye menybe vezet?!

Oh, e harcz nemes megharczolása csaknem emberi erőt meghalad! Nagy, Isten segedelem, erő, szentlélek kívántatik arra, hogy a nemes harczot hiven megharczolva elnyerhessük az örökélet koronáját.

Szentlélekre volt szüksége még édes Idvezitőnknek is, hogy az emberi nemzet megváltását megkezdhesse. Szentlélek szállt Jézusra — midőn a Jordán vizében Ker. János által megkereszteltetett — amaz isteni nyilatkozatban: ez az én szerelmes fiam, kibem megnyugodtam, őtet hallgassátok. Szentlélek szállt Saulra, midőn a keresztényeket üldözve lelkiösmeretében mennyei szózatot hallott: én vagyok a názaretbeli Jézus, miért üldözzs engemet?... Szentlélekkel teljesedtek be a Jézus tanítványai, midőn ama nevezetes pünköst napján egyenlő akarattal együtt valának és lón az égből, mintegy sebesen zugó szélnek zendülése és látának kettős tüzes nyelveket, és száll vala reájok és kezdenék beszélni más meg más nyelveken, a szent lelkesedés mértéke szerint, melynek következtében háromezer lelket megnyerének a Jézus tudományának s ezzel megvetették alapját a ker. anyaszentegyháznak.

Szentlélekre van szükségünk minekünk is, hogy az élet harczát megharczolhassuk.

Ez a szent asztal, melyre a kegyelem jegyei vannak feltéve miat egy oázis áll az élet sivatagján, hol az élet elfáradt vándorai szentlelket nyerhetnek az élet terheinek hordozására, ha igaz hittel járulnak ahhoz.